

GENERALITAT DE CATALUNYA

EL PRESIDENT

- Pres/LG -

" Còpia de la carta enviada el 16 d'agost
del 1973 a un Membre de l'Assemblea de
Catalunya resident a l'interior "

17

Estimat amic:

Al seu dia vaig rebre la vostra carta del 4 de juliol que us agraeixo i us prego tingueu la bondat d'excusar-me si fins avui no us contesto. El motiu és que aquest estiu més que els altres, quasi no hi ha dia que no tinguem un o altre de casa nostra i és clar, no puc fer el que voldria.

Com sigui que ja fa vuit anys que ens coneixem i de llavors ençà les nostres relacions sempre han estat ben cordials, i per altra banda, ja sabeu quins són els meus sentiments per la vostra persona, espero que comprendreu el perquè avui us faig conèixer el meu estat d'esperit pel que fa referència a certs aspectes polítics de la nostra conversa del mes de juny.

Amb la franquesa que ja em coneixeu em permetré doncs dir-vos que em va causar estranyesa que després de prop de dos anys d'haver-vos manifestat que no comprenia el silenci de l'Assemblea de Catalunya davant les vagues i repressions que es produïren durant el 1971 a la SEAT, em parlessiu amb la vehemència amb que ho vàreu fer. Aquesta era filla, segons em digueren, de la profunda decepció al comprovar el meu desconeixement de l'actitud de l'Assemblea de Catalunya en relació als conflictes i incidents que es vàren produir durant aquest període de temps.

¿Què us deia en la meva carta del 23 de desembre del 1971 contestant a la vostra del 6? Simplement que no comprenia que en la reunió de l'Assemblea de Catalunya del mes de novembre, aquesta no hagués dit públicament la seva adhesió o simpatia a tots els treballadors i principalment als de la SEAT que estaven lluitant i eren perseguits com vós ja sabeu.

Referent als sentiments que acabo d'expressar-vos avui em dono compte que en cap de les cartes que m'heu escrit durant tot aquest temps no em doneu cap explicació ni hi feu cap comentari. ¿Per què doncs, després de prop de dos anys, en la vostra visita em dieu la decepció i disgust pel fet que jo no sàpiga que en la reunió de l'Assemblea de Catalunya un important home de negocis va fer un discurs que va entusiasmar els treballadors que s'hi trobaven? Suposo no us estranyarà si us dic que som molts els que coneixem el que em vàreu manifestar, però això no té res, absolutament res a veure, amb el que em permetia assenyalar-vos en la meva carta.

En la vostra conversa vàreu manifestar que el problema dels treballadors de la SEAT es va posar, fet que en cap moment vaig negar. El que us vaig dir el 23 de desembre del 1971 i repeteixo avui, és que públicament no se'n digués ni un mot.

Es evident que no es podia dir ni el lloc, ni les persones que hi vàren parlar, però crec que en la declaració que es va fer no hauria estat inútil fer constar els sentiments i anhels de l'Assemblea de Catalunya pel que fa referència a la lluita que en aquells moments sostenien no solament els treballadors de la SEAT sinó també tots els altres. ¿Per qué aquest silenci? ¿Es motivat tal vegada pel que us manifestava en la meua carta del 23 de desembre del 1971?

Per tal de verificar les meves afirmacions, aquests dies he donat una ullada a tot el que va passar i es va escriure arran de la reunió de l'Assemblea de Catalunya. El resultat ha estat que no he trobat cap acord, ni de la Comissió Coordinadora, ni de l'Assemblea de Catalunya, ni de la seva Comissió Permanent, que expressi públicament la seva simpatia o es senti solidària, de la lluita dels treballadors de la SEAT. Com tampoc, i això és greu, ni un mot de protesta per l'acció de la policia assassinant a Antonio Ruiz Villalba, obrer d'aquesta empresa, crim que es va produir justament cinc dies abans de la reunió de l'Assemblea de Catalunya.

Tal vegada vós ho trobareu normal, però estic plenament convençut que som molts i molts que trobem insòlit aquest silenci que dissortadament és possible que obeeixi a pressions de certs elements de l'Assemblea de Catalunya que no haurien de formar-ne part, doncs tothom caldria que sapigués que la seva missió és una altra.

Per si m'hagués equivocat aquests darrers dies he llegit de nou "TREBALL", portantveu dels comunistes que segueixen el pensament de Joan Comorera, "TREBALL" dels que estan dintre la línia política que defensa Santiago Carrillo i "TREBALL", dels que propugnen el pensament d'Enrique Lister. Aquestes tres publicacions, que cada una d'elles diu que és "Organ Central del P.S.U.C.", ni en el mes de novembre, ni desembre, he trobat ni un mot que contradeixi les meves manifestacions.

Com sigui que els portarveus del comunisme espanyol com "MUNDO OBRERO" (les dues tendències), "INFORMACION ESPANOLA" i "NUESTRA BANDERA", parlen més sovint de l'Assemblea de Catalunya que la seva premsa escrita en català, he volgut també rellegir-los i tampoc he trobat res que confirmés les vostres notícies. No us parlo d'altres publicacions antifranquistes que en el seu dia tingueren la meua mateixa reacció doncs com vós teniu la teoria de que el que no coneixeu no existeix, per endavant ja sé que és inútil tot el que us pugui dir.

Excuseu-me d'aquesta llarga i una mica meticulosa carta, però si per un moment voleu reflexionar-hi hi trobareu certs comportaments i propòsits que és molt necessari tenir present en aquests moments difícils i confusos en què es troba l'Assemblea de Catalunya.

En un altre ordre de coses sapiguen que molt em va plaure el que em dieu referent a la Generalitat de Catalunya. No he dubtat mai, ni dubto, dels vostres patriòtics anhels que voldria veiessiu realitzats. Com podeu comprendre fora un èxit per a tots que la propera reunió de l'Assemblea de Catalunya clarifiqués la seva situació. Encara que no hi crec massa, no per això deixo de desitjar-ho ben cordialment.

Em dol haver de dir-vos que per ara no veig manera que el mes de setembre vagi a Perpinya i em sap greu doncs a mi també m'interessaria molt conèixer i parlar amb els vostres amics. Però, com us deia als començaments d'aquesta carta, enguany hem rebut i tenim anunciades moltes visites d'amics de casa nostra que m'ho impedeixen. Si em plauen més del que pogueu creure totes aquestes visites, voldria al mateix temps conèixer el pensament d'aquells que no poden venir ací, car com ja ho vaig anunciar en la meva carta del 9 de juny, si l'immobilisme, la confusió i el folklorisme de l'Assemblea de Catalunya continua, em veuré obligat abans de fi d'any de dir públicament la meva total disconformitat.

En la carta (deu mil exemplars enviats a l'interior) del 26 d'abril de l'any passat, adreçada al nostre estimat amic, vaig expressar ben clarament la meva posició, conducta i satisfacció per la victòria que tots plegats havíem obtingut. Ha estat, però, un error dels responsables dirigents de l'Assemblea de Catalunya creure que després de 42 anys de lluitar pel restabliment de la nostra Institució nacional, el meu silenci d'aquests darrers temps era una conformitat a la política que porten a cap des de fa un any.

Rebeu una forta abraçada del vostre amic,

Josep Tarradellas
President de la Generalitat de Catalunya